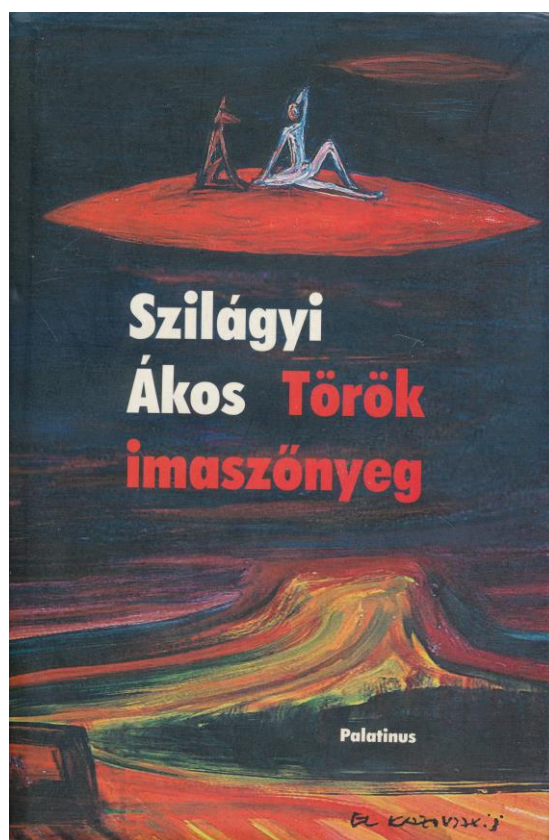

**Török imaszónyeg. Egybegyűjtött versek
1968-2001. Palatinus, 2003.
A borító El Kazovszkij munkája**

Török imaszónyeg

Fűszál-mecset
csúcsán a csend.
Mezei müezzin
fázik fenn s zümmög – ím:

Nincs kezem,
nincs izem,
nincs azom,
nincs ezem,
nem szabad izzanom,
ezért csak rezzenem:
ez a zen!
ez a zen!
zen-zaum! zen-zaum!
zen-zene!
zen-zene zengi:
zen!

zen-zene zengi:
zen!
zene zeng,
zene zeng
tűz a tű s megrezzen
lenn a zöld lemezen,
szikrázik a mező
miközben körforog,
s zeng a tér – térzene!

Nincs kezem,
nincs izem,
nincs azom,
nincs ezem,
zizzenő fűszálon
– nem azon! nem ezen! –
mezei müezzin
morzézi: mi ezzz-itt?
morzézi: borrrzalom
mi ezzz-itt? érzelem?
s fintorog: ó, e búz!
s már ezer müezzin
zendit rá, zümmög – ím:
mü ezzz-itt? mü ezzz-itt?
miközben rezg ezer
török fez türkize.

Bezzeg ő! – duzzogom.
Bezzeg én! – duzzog ő.
Bezzeg ő, mint a méz!
Két szép szőlőgerezd,
blúzában rezzenő,
mint méla őrszemek –
állj! ez a mozzanat
egy müezzint megzavart,
s most bandzsán áradoz:
„hullámszik blúza, nézd!
ó, e blúz! ó, e blúz!”
folytatom: mint a méz,
ugye méz nézése?
visszanéz, szám mozog,
s pattogzik le a máz:

„Ki ez itt?” – lúdbörzik ő,
rámnéz s a hideg ráz.
„Ki ez itt?” – pórázon én,
nézem s szemébe zár:
tíz nap sötét doboz,
bogaram, borzadozz!

S tombolok bolond:
mi ez a miazma?
Mért gyötör? Mi az, ma
mindenki megbomolt?
Mért bennem ázik ő?
Mért bennem duzzadoz?
Mondd, nem medúza ez?
Medúza? Nem kizárt!
És ezer virtuóz
húzza rá: nem kizárt!
Rázza rá kis fejét:
nem kizárt! nem kizárt! –
s rázendít a mező,
zeng, zeng, nem magyaráz,
rezeg, hogy szinte ráz,
rezeg s megrezzenek:
mért magáz? mért magáz?
„és maga mért tegez?”
láza van? beteg ez? –
rémület razziáz.

Néz mint a moziban,
ánizsos ize van –
néz, néz, mig kibetűz,
néz s gombostűre tűz,
néz és – vezényel: tűz!

Müezzin? Zen? Zaum?
Mi ez itt? Múzeum?
Mezei nagyüzem?
S zengő müezzinem
vizet vesz benzinen?
Semmi nem igazi.

Semmi nem igaz itt:
mázolvák a mezők,
s itt a fű vattazöld,
s az úr rezgő azúr,
s zúr van, ha az az úr,
ki tartja lepotyog.
Géz az ég, leng lazán –
átlátsz e kuliszán?

Nézd, a színházam ez,
és csupán jel a mez
azon, ki meztelen.
Miközben vetkőzöm,
rázkódom: mi közöm,
mi közöm, mi közöm,
ehhez a nőhöz itt,
ki a tükörből néz?
Mint *ikret* néz a *szűz*,
kicsit bandzsít talán,
s miközben megkötöz,
nem tudja, mit csinál.

Rámnéz szép őrizőm,
s permetként porzom el.

Nincs müezzín, mező,
csak e kérelmező:
zümmögő-virtuóz,
kit az ő íze üz:
mézizú, ne utazz!
ne utazz, ne utazz!
s ó, a gaz! ó, a gaz!
itthagya s elutaz –
mondják, hát élet ez?

Tíz napja húzza ő,
húzza csak, rezzenő
zöld szárnya erezett –
a többi berezelt:
elhúz a zenekar,
de *ez* itt nem akar!
kápráztat karzatot,

s a taps fel-felporzik ott,
ahol cifrázni kezd.
Ő zümmög: mi ez-zz-itt?
Ő fázik, cidrizik,
két lába citeráz,
s zengi csak: mi ez itt?
mi ez itt? picit ráz,
aztán már nem mozog,
nem rezeg, nem zörög,
kis arca sáskazöld.

Fűszál-mecset
csúcsán a csend.
Éj szóttésén
a csillagok – bogok.